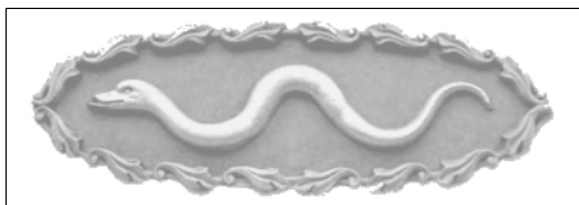

Kamenný kluk

Většina soch svatých byla na Kamenném mostě vztyčena v dobách největšího rozkvětu baroka. Možná právě z těch časů pochází pověst o chlapci z kamene, jehož postava přiléhala k jednomu z pilířů na Kampě. Původ názvu ostrova je nejčastěji odvozován od latinského slova „campus“, česky pole, nebo rovina.

Na Kampě tenkrát vyrůstali dva kamarádi Tomek a Josífek. Jednou na svých klukovských toulkách právě míjeli mostní oblouk, když se Tomek ozval: „Hele, Pepíku, puč mi kudlu, já svou nechal doma.“ Kamarád mu vyhověl, ale když Tomek začal cosi rýt do kamene, vykřikl: „Nech toho, právě jsem ji nabrousil!“

Ale znáte kluky, první kudlu vrátit nechtěl, že si to svoje znamení dokončí. Druhý se hněval, až ve vzteku vykřikl: „Bodejž bys sám zkameněl, ty neřáde!“ Vtom se to stalo. Jeho kamarád nejdřív jakoby zešedl, pak dočista ztuhl a při pilíři zůstala stát jen jeho socha. Marně Tomek plakal, marně se lidé nad takovým neštěstím křížovali. Nikdo neměl tušení, jak by se taková kletba dala zvrátit.

Uplynulo mnoho roků, nešťastní rodiče zkamenělého chlapce už dávno nežili, na onen svět odešel i zestárlý a ztrápený Tomek. Na Kampě se rodily nové děti. V domě U zlaté zmije žila jedna dosti početná rodina. Nejstarší byl bělovlasý dědoušek, pak jeho dcera s manželem a ti měli pět dětí. Dědova nejmilejší byla vnučka Helenka. „Dědečku, co to je za divného svatého tady dole u mostu, že je takový malý?“ „Ale jdi, ty hloupá, jakýpak svatý! To býval docela obyčejný kluk, než se se pohádal s kamarádem. Pamatuj si jedno; slova jednou vyřčená párem koní nedostaneš zpět.“ Potom té holčině vypravoval, jak se tam kdysi ta socha ocitla.

To se ví, že Helence to přišlo docela líto. Pro takovou hloupost, jako je obyčejná kudlička, aby se stala taková hrozná věc. Přišla k tomu kameni, dlouho se dívala do chlapcových smutných očí, co bez lesku vypadaly jako dočista slepé. Jen vlasy měl načechrané, jakoby do nich právě foukal vítr. Bezděčně se dotkla jeho svěšené ruky, na kterou přitiskla svou malou dlaň. Ale co to? Kámen jakoby přestal studit, ruka sošky začala růžovět a nakonec obživl celý kluk. Chvíli na sebe překvapeně koukali, až jeden z nich promluvil. A než došli ke Zlaté zmiji, už z nich byli přátelé. Šest dětí jako pět, Helenčini rodiče se Tomka ujali, až z něj vyrostl pěkný mládenec. Ale jestli se s Helenkou oženil, o tom už pověst nic neříká.

